

Arrest

nr. 145 482 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 6 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. BOGAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 april 2012 werd de verzoekende partij in illegaal verblijf aangetroffen.

Op 16 april 2012 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 5 augustus 2014 diende de verzoekende partij, zich samen met de heer M, aan bij de gemeente voor het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning.

Eveneens op 5 augustus 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als partner van de heer M.

Op 20 november 2014 verschaft de procureur des Konings een negatief advies inzake de voorgenomen wettelijke samenwoning.

Op 8 december 2014 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente om de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren.

Op 2 februari 2015 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“Aangezien verzoekster de intentie heeft om een leven op te bouwen in België tesamen met haar partner en hun gezamenlijk dochtertje, zou een gedwongen terugkeer naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten overduidelijk en ontegensprekelijk een inbreuk betekenen op artikel 8 EVRM.

Het bevel om het grondgebied te verlaten komt immers neer op het effectief verwijderen van het grondgebied, alsook het laten bestaan van de onmogelijkheid om op behoorlijke wijze een nieuw leven op te bouwen in België.

Een en ander vormt een inbreuk op artikel 8 EVRM.”

Opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, dient de verzoekende partij vooreerst aan te tonen dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt, waarmee zij dient aan te tonen dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Er moet dus sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de verzoekende partij en haar partner.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Lille, na advies van de procureur des Konings te Turnhout, geweigerd heeft om de wettelijke samenwoning te registreren nu er sprake is van een schijnwettelijke samenwoning die er enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. De verzoekende partij weerlegt dit gegeven niet, terwijl dit ook duidelijk wordt aangegeven in de motivering van de bestreden beslissing. Zij voegt wel een aantal stukken bij aan haar verzoekschrift om aan te tonen dat er sprake is van een gezinsleven. De stukken die de verzoekende partij thans bijbrengt bij haar verzoekschrift, met uitzondering van de erkenning van de geboorte, maken geen deel uit van het administratief dossier en waren aldus niet gekend aan de verwerende partij, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid met deze stukken geen rekening te hebben gehouden.

Door louter te poneren dat zij een relatie heeft met haar partner en dochtertje toont zij niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

Hoe dan ook, zelfs aangenomen dat er sprake zou zijn van een gezinsleven, moet teneinde na te gaan of er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM worden nagezien of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de

overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

De Raad merkt op dat het EHRM er inzake immigratie in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu ligt een situatie van eerste toelating voor. Immers blijkt uit de stukken van het dossier dat de verzoekende partij voorafgaand aan de thans bestreden beslissing en voorafgaand aan haar verblijfsaanvraag niet over enig verblijfsrecht in België beschikte dat haar feitelijk tot het ontwikkelen van een gezinsleven in staat stelde. Nu het om een eerste toelating gaat, moet niet worden getoetst aan artikel 8, tweede lid van het EVRM maar moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Hiertoe moet een 'fair balance'-toets worden doorgevoerd: de belangen van de betrokken vreemdeling die erin bestaan zijn gezinsleven in België te handhaven moeten worden afgewogen tegen de belangen van de Staat inzake immigratiecontrole of de openbare orde (vaste rechtspraak EHRM; zie onder meer EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 3; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wanneer er een aanvraag om verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, in casu een Belg, wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene dient aan te tonen dat zij en haar partner voldoen aan de vereiste voorwaarden voor gezinshereniging.

In casu werd door de gemachtigde besloten om geen verblijfsrecht toe te kennen omdat er geen sprake is van een wettelijk geregistreerd partnerschap tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon. Zoals reeds aangegeven weerlegt de verzoekende partij de motivering van de bestreden beslissing niet terwijl duidelijk wordt gesteld dat er sprake is van een schijn – wettelijke samenwoning waarbij enkel een verblijfsrechtelijk voordeel wordt beoogd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar louter betoog dat zij een leven in België wenst op te bouwen met haar partner en hun dochtertje, niet concreet aantoonde dat zij en haar partner en dochtertje daadwerkelijk zouden worden gehinderd in het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven in het land van herkomst van de verzoekende partij of elders. Het weze benadrukt dat wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Noch het administratief dossier noch het verzoekschrift bevatten elementen waaruit zou blijken dat er sprake is een wanverhouding tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds die in se bestaan in het willen verblijven in een land waar zij op illegale wijze verblijft, en het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU